

ČUDEŽNA NAPRAVA

Avtorica: Cvetka Sokolov

Tistega dne se niso ženili samo ptički – prav takrat sta se poročila tudi kralj in kraljica.

Lepo sta živela, toda pravo srečo sta še čakala. Čez leto dni sta po rečici, ki je tekla skozi grajski park, spustila razsvetljeno barčico. Objeta sta gledala za njo in vzdihnili: »Ko bi nama vsaj drugo leto ob tem času delal družbo otročiček!« Njuna žeja se je izpolnila.

Kralj in kraljica sta bila presrečna!

V čast princeski sta pripravila veliko zabavo. Gostje, sami imenitni ljudje, so princesko zasuli z darili: z zlatimi ropotuljicami, punčkami, kockami, knjigami o princeskah, čudežnimi napravami in tako naprej, brez konca in kraja. Od tal do stropa so napolnili drugo največjo dvorano na gradu!

Seveda je bila princeska za večino daril še premajhna. Toda čas hiti in kraljeva hči je prerasla ropotuljice ter se začela igrati z igračami za večje otročičke. A kaj, ko se je punčk, kock in žog kmalu naveličala!

K sreči se je vzgojiteljica spomnila primerne zdravila: princeski je začela pripovedovati pravljice in peti pesmice. To je princesko tako pritegnilo, da je vzgojiteljica pripovedovala in pela, pela in pripovedovala, dokler po dveh tednih ni bila samo izčrpana, ampak je tudi začela izgubljati glas.

Za trenutek je legla na divan in princeski z roko nakazala, naj gre po katero od novih igrač. Upala je, da se bo princeska zamudila vsaj tako dolgo, da si sama malce spočije.

Ko je princeska odprla vrata v dvorano z igračami, se je njen pogled ustavil na torbici, okrašeni z dragimi kamni. Segla je vanjo in ven potegnila ...

»Kaj pa je to?« se je začudila. Nenavadni predmet je obračala in si ga ogledovala z vseh strani.

Medtem je prihitela vzgojiteljica, ki jo je stisnilo ob misli, da princeska sama hodi po gradu. Ko je videla, kaj ima princeska v rokah, je pomislila, da bi namesto nje lahko princesko zabavala čudežna naprava. Samo toliko, da si njen glas opomore, seveda. Vključila je napravo in poiskala otroške pesmice.

V nekaj dneh je bil vzgojiteljičin glas spočit in okrepljen. Svoji varovanki je spet želela pripovedovati pravljice in peti pesmi, toda princeska zanje ni hotela niti slišati. Očarana nad čudežno napravo je vzgojiteljičino željo po petju in pripovedovanju vztrajno zavračala.

Leto je podajalo roko letu. Princeska je odraščala in ves razpoložljivi čas preždelala pred tem ali onim zaslonom. Dolgčas ji res ni bilo, a postajala je razdražljiva, vse bolj okrogla in blede.

Ko so na grajska vrata začeli trkati principi od blizu in daleč, princeska zanje ni imela časa.

Vsakič si je ravno dopisovala s tem ali onim od svojih sedem tisoč sedemsto sedeminsedemdeset prijateljev in se pri tem ni dala motiti.

Končno je kralj v skrbi, da bo kraljevski rod izumrl, obljubil ne samo princeskino roko, ampak tudi pol kraljestva tistemu, ki mu bo princesko uspelo odtrgati od elektronskih naprav.

Ko so prvemu snubcu pokazali do princeskinih soban, je princeska gledala svoj najljubši film.

»Če me vzameš za moža, boš lahko gledala filme od jutra do večera,« jo je nagovoril princ.

»To lahko počnem že zdaj,« je rekla princeska, poklicala stražo in ji velela, naj princa odvede z gradu.

Drugi snubec je prijezdil iz sosednjega kraljestva. Bil je odločnejši od prvega – brez odlašanja je stopil do naprave in jo ugasnil.

»Veen!« je zakričala princeska, da se je stresel grad.

Princu je bilo v trenutku jasno, da si takšne princeske ne želi za ženo.

Tretji snubec ni bil kraljevskega rodu. Prišel je navsezgodaj, ko je bil grad še zavrt v jutranji mrak. Princeska je dolgo v noč bedela pred zaslonom, tako da je še trdno spala.

Ko se je končno zbudila, je hotela najprej preveriti, ali je na spletu kaj novega.

Toda – niti ena od naprav ni delala!

»Kaj je zdaj to?!« je zavpila, da so hkrati pritekli kar trije služabniki. »Tako po računalničarja!«

Snubec pred vrati je že čakal na te besede. Vstopil je v princeskino spalnico, molče pregledal napravo za napravo in na koncu povedal: »Vaše visočanstvo: virus.«

»Kakšen virus?!« se je razjezila princeska.

»Računalniški virus,« je skomignil mladenič.

»Tako ga preženite, če nočete biti ob glavo!« je zavpila princeska.

»Tako žal ne bo šlo,« je odvrnil fant. »Vsaj kakšen teden bo trajalo ...«

»Kaj?!« je poskočila princeska, potem pa bruhnila v jok. »Umrta bom od dolgčasa!« je hlipala v besu in obupu hkrati.

»Morda vam lahko kako pomagam ...« je rekel mladenič.

»Kako le?« je skozi solze vprašala princeska.

»Lahko bi vas peljal na izlet.«

»Na izlet?« je vprašala princeska. »Kakšen izlet?« »Še nikoli nisem bila na izletu.«

»Skrajni čas, da to popraviva!« je odvrnil mladenič. »Svet je mnogo večji in lepši, kot si morda predstavljate.«

In sta šla. V ponedeljek je mladenič odpeljal princesko s čolničkom po reki do velikega tolmunca in nazaj. V torek sta se z motorjem odpeljala na deželo. V sredo z nihalko na vrh gore. In tako dalje, vse do nedelje, ko je mladenič princesko zaprosil za roko! In rekla je: »Da.«

To je bila gostija!

Se je princeska odpovedala čudežnim napravam? To ravno ne ... A zdaj jih na kratko prižge samo ob nedeljah.

Še malo, in spet se bodo ženili ptički. Princeska in njen princ bosta po rečici spustila svojo prvo barčico. Naj živita srečno do konca svojih dni!

